

[Jes Lunde]

faktorer i de modeller, som hovedsagelig var til skade for en progressiv politik og til skade for en politik, som brød med de principper, man var vant til at føre politik efter.

Men nu har vi en situation, hvor Budgetdepartementet ikke kan finde noget sted at sætte en finger på SFs økonomiske politik, og så bliver det pludselig nødvendigt for hr. Collet at angribe modellerne og sige, at det så er dem, der er noget galt med, for nu står verden ikke længere.

Men det er da udmærket. Jeg har ikke noget imod at tage en kritisk debat om, hvor meget modellerne kan holde til. Jeg er sikker på, at hr. Collet har ret, når han siger, at der er visse ting, der ikke afspejles i disse modeller. Der er ting, som kan pege den ene vej. Jeg vil gerne pege på nogle ting, som peger i den modsatte retning. I de konsekvensberegninger, der har været foretaget på SFs økonomiske politik, skriver Budgetdepartementet direkte, at der er nogle af de positive konsekvenser, som det ikke har været muligt at indregne. Når vi f.eks. afsætter 200 mill. kr. til offensiv erhvervs politik inden for Industriministeriet, er det i beregningerne kun udregnet som direkte offentligt forbrug – nichts weiter, ingen positive konsekvenser. Men jeg tror godt, vi alle sammen herinde kan blive enige om, at 200 mill. kr. afsat til dynamisk erhvervs politik må kaste noget positivt af sig både beskæftigelsesmæssigt og betalingsbalancemæssigt. Men o.k., det kan modellen ikke gabe over, og jeg synes også, man skal være forsigtig med ikke at tillægge modellerne en alt for stor værdi, men når det går godt for regeringen i modellernes verden, er vi andre jo pisket til at bruge de samme modeller, og spillende på den samme bane som regeringen må vi altså fastholde, at vi har fået et overordentlig tilfredsstillende resultat i vurderingerne fra Budgetdepartementets side.

Det var også det, der dannede baggrunden for hr. Fogh Rasmussens ros til SF, og den siger vi da selvfølgelig mange tak for. Jeg er også meget enig i hr. Fogh Rasmussens konklusion, nemlig at det, det betyder, er, at vi nu kan begynde at diskutere ideologi. Det synes jeg er godt. De mange slagsmål om tal og beskyldninger mod hinanden for at være økonomisk uansvarlig er vi nu ovre. Vi kan nu gå direkte til ideologien og se på, om vi principielt er enige i sigtet med det, der skal

ske. Det synes jeg man må hilse velkommen; det vil højne debatniveauet herinde.

Det er klart, at vi har et markant anderledes syn på, hvad der skal til, end den borgerlige regering. Vi mener faktisk, det er nødvendigt at forhøje skattetrykket for de mest velhavende mennesker; vi mener, det er nødvendigt selektivt at forhøje afgiftstrykket på miljøbelastende aktiviteter til gengæld for at udvide det offentlige forbrug på nogle målrettede områder til en øget uddannelsesaktivitet, til en bedre socialforsorg, til bedre erhvervs politik, til bedre miljøpolitiske foranstaltninger osv. Det er klart, det er ideologisk betinget, at vi har et markant anderledes syn på det end partiet Venstre.

Vore forslag har et ideologisk sigte på to måder, nemlig for det første i det, man kunne kalde klassekamperspektiv, således at forstå, at vi er villige til at tage fra de rige og give til de fattige. Det kan man være ideologisk imod. Vi er for det; vi synes, det er en retfærdighedshandling. For det andet er vore forslags sigte ideologisk på den måde, at vi agter at gribe styrende ind i markedsmekanismen. Vi synes ikke, det kapitalistiske samfund fungerer tilfredsstillende på en sådan måde, at alle problemer bare bliver løst, at man får fuld beskæftigelse, et godt miljø osv. Vi synes, virkeligheden har dokumenteret det modsatte, og derfor er man fra samfundets side nødt til at gribe styrende ind for at få nogle bedre resultater. Det er klart, at vi dér er ideologisk uenige med Danmarks liberale parti Venstre – anderledes kan det ikke være.

Dernæst skal jeg sige noget om nogle af de markeringsforslag, som SF også har fremsat, det er bl.a. forslaget om nedlæggelse af forsvaret og udmeldelse af NATO, som allerede har været genstand for nogle spidse bemærkninger fra Det Konservative Folkepartis side. Det er klart, at disse forslag fra SFs side udelukkende er markeringer af vores principielle holdninger; der er ingen herinde, der drømmer om, at man i praksis kan nedlægge militæret pr. 1. januar 1987, uden at det får afledte konsekvenser – overhovedet ikke. Og når der viser sig et flertal herinde for at gå i forhandling om det, er SF selvfølgelig også rede til at se på en konkret plan for afvikling af forsvaret, en konkret plan for nedrustning, og i den forbindelse vil det overhovedet ikke være et ultimativt krav fra SFs side, at forsvaret bliver totalt nedlagt